

MISSA EXEQUIAL DEL RVD. JOAN TUNEU MIR

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, el dia 5 de març del 2012

La mort sobtada de Mn. Joan Tuneu i Mir ens ha colpejat a tots nosaltres: la seva família, els germans de la Casa Sacerdotal, els germans del capítol d'aquesta catedral, els germans preveres, els fidels de les parròquies on ell ha servit en el seu llarg ministeri, els membres de l'Adoració Nocturna, el personal i els malalts de l'Hospital de la Santa Creu ... Tots nosaltres hem viscut amb dolor la seva mort, ja que ens l'ha arrabassat en un instant, sense poder fer res i sense poder-nos acomiadar d'ell. Els sentiments que expressava el llibre de les lamentacions i que hem escoltat en la primera lectura són ben adients per a nosaltres, quan el dolor pel buit de l'absència del germà, amb el qual hem compartit tants moments de la nostra vida, se'ns fa punyent.

Ho sabem tant que hem de morir! Ens és una experiència tan quotidiana la mort! Però, tot i això, quan la mort ens toca de ben a prop, quan es fa carn de la nostra carn, quan ens pren una persona estimada, quan la mort truca a la porta de la nostra vida, ens costa d'acceptar-la, ens costa de viure-la. Perquè no hem estat creats per a morir! Hem estat creats per a viure per sempre! Hem estat creats amb desig de vida i vida plena, vida feliç ... Per això ens costa d'acceptar la mort i sempre ens dol quan un germà tanca els seus ulls a la llum d'aquest món.

Però hi ha una paraula d'esperança, que el mateix autor del llibre de les lamentacions ens ha dit: *Vull fer reviure altres pensaments, que em mantindran l'esperança: No s'han extingits els favors del Senyor, no s'han pas esgotat. La seva pietat és nova cada matí, la seva fidelitat és immensa. Em dic a mi mateix: «La meva part és el Senyor, i per això espero en ell.» És bo d'esperar silenciosament la salvació del Senyor.* I a més hi ha una Paraula – amb majúscula- que és la gran esperança, la que ens obre l'horitzó en aquest món en el qual sembla que la mort tingui la darrera paraula. I aquesta Paraula amb majúscula és Jesús, el Senyor, el Fill de Déu, el qui ha mort en la creu i ha ressuscitat. Ens diu el papa Benet XVI: «Solament si Jesús ha ressuscitat ha succeït quelcom veritablement nou que canvia el món i la situació de l'home» (*Jesús de Natzaret II*) . I aquesta és la fe de l'Església: Jesús, el qui ha mort en la creu, ha ressuscitat d'entre els mort. Ell és el qui viu per sempre i en ell tots els homes poden trobar la salvació, la victòria sobre el pecat i la mort. Certament l'horitzó d'esperança s'ha obert per a tots els homes. Nosaltres que creiem en Jesús el trobem obert per sempre en ell, vencedor del pecat i de la mort. Els favors del Senyor, la seva pietat, el seu amor, la seva misericòrdia, la seva paraula de vida no es poden esgotar mai, perquè brollen del cor del qui en la creu s'ha donat del tot, i aquest cor és el del Fill de Déu fet homes per nosaltres i la nostra salvació. La mort, volen matar el qui és la Vida, ha estat vençuda, la mort ha mort per sempre. Aquesta és la fe i l'esperança en què sempre ha viscut el nostre germà Mn. Joan Tuneu i, certament, amb aquesta fe i esperança ha deixat que Crist amb les armes de l'amor i la misericòrdia vencés la seva mort, dient: *La meva part és el Senyor, i per això espero en ell.* Mn. Tuneu es va deixar prendre per Jesús amb els lligams de l'amor. La seva única part, la seva única riquesa era ser del Senyor i servir-lo amb tot el cor. La seva única esperança fou sempre la de confiar en Jesús, el seu Salvador. I nosaltres, mirant la mort del qui ha volgut ser sempre de Jesús i ha esperat en ell, restem en el silenci de la fe i de l'esperança dient-nos: *És bo d'esperar silenciosament la salvació del Senyor.* El nostre dolor resta trasmudat per l'esperança. I de dolor es converteix en el goig dels qui esperen en el Senyor, dels qui

esperen silenciosament en la fe que «es compleixi la nostra esperança, la manifestació de nostre Senyor Jesucrist» (Missal romà).

Mn. Joan Tuneu ha estat dels servidors fidels del Senyor. En tota la seva vida sacerdotal ha volgut servir el Senyor, donant-se a tots per amor a Jesús en els ministeris que l'obediència al seu bisbe li encomanava. En tots els llocs ha deixat la seva petjada d'home treballador i servicial, cercador de la pau i de la comunió de l'Església, home de Crist i de la seva Església, persona de pregària i de caritat. El seu zel sacerdotal el portava al lliurament als altres i a la preocupació perquè tots es poguessin trobar amb la font de la vida, que és Jesús, mitjançant la Paraula i els sagraments. Qualsevol realitat que posava en perill la comunió en l'Església el duia al neguit i a la pregària. En la seva activitat pastoral ha volgut ser sempre fidel a l'Església i a les necessitats espirituals i materials de tots. Tota la seva vida l'ha esmerçada en l'exercici del ministeri sacerdotal, tenint com a font l'Eucaristia quotidiana, la pregària, la confessió freqüent, la direcció espiritual.

El concili Vaticà II, en el decret sobre el ministeri i la vida dels preveres, ens recorda: «Els preveres adquiriran de forma pròpia la santedat practicant llurs ministeris sincerament i incansablement en l'Esperit de Crist» (*Presbyterorum Ordinis*,13). I escoltant això se'ns fa palès quina ha estat la santedat de mossèn Joan: la del qui s'ha donat incansablement als seus ministeris. En el moment de la seva mort anava a fer una obra pròpia del ministeri: pregar per un difunt i donar consol a la seva família. I, com sabeu molts de vosaltres, després de deixar el pes de les parròquies de Santa Maria de la Seu i de la Mare de Déu del Carme de la ciutat de Manresa per motius d'edat, va acceptar de servir aquesta santa catedral basilica de Sant Pere de Vic i complia l'encàrrec fent-s'hi present sempre que podia; però a més també li vaig demanar fa mig any de servir l'hospital de la Santa Creu i ho va acceptar amb el desig de portar Crist als germans malalts. La vida de santedat del sacerdot és ben senzilla: exercir el ministeri amb cor sincer tot demanant a l'Esperit Sant que sigui el seu guia i el seu mestre.

A l'evangeli hem escoltat la paràbola de les verges prudentes i les verges desassenyades. Les prudentes són aquelles que, quan arriba l'espòs per a les noces, tenen l'oli preparat per a rebre'l i així poder entrar a la festa de les noces. L'oli significa les bones obres pròpies del qui ha complert la seva missió. Tenir l'ampolla plena de l'oli per a les torxes significa tenir el cor despert en l'esperança, sabent que el Senyor ha de venir. El cristià és el qui no deixa que les tenebres de la mentida ni la son del desamor s'apoderin del seu cor, sinó que el té ben despert sabent el que ens ensenya el Senyor: *Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora*. Deixeu-me, per tant, que gosi afirmar que Mn. Joan Tuneu ha mort en la santedat del qui tenia la torxa encesa amb l'oli per a rebre el Senyor, perquè va morir fent el que sempre havia fet en la seva vida sacerdotal, exercint el ministeri sacerdotal. I aquesta és la forma pròpia de la santedat dels preveres com ens ensenya el Concili Vaticà II.

I una darrera mirada que la Paraula de Déu ens ha obert donant esperança al nostre dolor, convertint-lo en el goig de l'Esperit per la mort del qui ha estat sacerdot fidel de Crist. La mort ha estat vençuda en ell, perquè el moment de tancar els ulls a aquest món ha estat el moment d'anar a trobar Déu, el qui és l'espòs de la humanitat. Diu sant Agustí: «Déu ha donat tal gràcia a la fe, que la mort, tan contrària a la vida, s'ha convertit en un mitjà de passar a la vida» (S. Agustí, *La ciutat de Déu*, XIII,5). I la vida plena dels homes és el trobament definitiu amb Déu. La nostra vida eterna és gaudir de la visió de Déu, de l'amor de Déu sense cap por de perdre el que és la felicitat que mai no s'acaba. La mort, malgrat la seva realitat de misteri, és el moment del

trobament definitiu amb Jesús, el qui és l'amor de la nostra ànima, el qui és el jutge misericordiós.

Germans estimats, mossèn Joan no ens ha deixat per sempre. Nosaltres creiem en la resurrecció dels morts a la fi dels temps, per això enterrem els nostres difunts amb aquesta esperança. Però també creiem en la comunió dels sants. En una celebració per difunts el papa Benet XVI deia: « Pensem en la comunió- tan real com misteriosa- que ens uneix, pelegrins en la terra, a tots aquells que ens han precedit en el més enllà, en la seguretat que la mort no trenca els vincles de la germandat espiritual que porten el segell sacramental del Baptisme i l'Orde» (*Benet XVI, homilia. 0-11-2009*). Per això li encomanem a Mn. Joan Tuneu que intercedeixi per nosaltres, els qui encara pelegrinem per aquest món. Que davant el Pare intercedeixi perquè el Senyor ens doni les vocacions sacerdotals que necessita la nostra diòcesi. Que el Senyor ens doni molts i sants sacerdots!

Nosaltres preguem per ell demanant que Deu usi de la seva misericòrdia a favor seu, per tal que el purifiqui de les restes del pecat i de les imperfeccions que poguessin restar en el seu cor, i així pugui gaudir ja ara de l'heretat dels sants en el Regne etern. L'encomanem a santa Maria, sota l'advocació de Santa Maria de Ripoll, i de la Mare de Déu de l'Alba i del Carme a Manresa; a sant Pere, titular de la parròquia de Roda de Ter, de Sora i de la catedral; a sant Esteve, titular de la seva parròquia natal de Munter, i a sant Hilari. Que tots ells, a qui tantes vegades va invocar, li siguin ara intercessors i amb els àngels el portin al paradís. Amén.